

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

(19—31, Δεκέβρης, 1907)

6

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ

Μωρή ζημίαια γέφυρασι, για πιάσε μου το χέρι, πές μου κ' έμέ τή μοίρα μου, κινεί δέ μιά κοιτάζει, μοῦ τρώει γιατρίκι τήν καρδιά και το κορμί μαράζει, κ' ο λογισμός μου τί ποθώ, τί τρέμω, δέν τ' ό ξερεί.

Συρτό σάν ήγρια μονοκλή γου. ω το λάλημά σου, κ' είναι γιγνύτρα ή όψη σου, δυξεύτρα είν' ή μα τιά σου, κ' είμαι πρωτόρης τροπαίός, ταγγάνα καταλύτρα...

7

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Στήν έρημη ακροθάλασσα με τοῦ βορριά τά φύκια, με τίς φελούκες τίς παλιές, Στάλι με σά δυνό χέρια σου και σά μαλλιά άρμυρικά, ήρμης και πέλαον σιάλοζες για δάμνα στολυξίς.

Και τάραξες τόν ήπνο μου, στοιχειό θαλασσωμένο, τής λίμνης αγαπητικέ, και μοῦ ελπες με παράπονο : « Τραγουδι περιμένο... » — Τραγουδι, σου άποκρίθηκα, δέν έχω έγώ για σε,

στών άργαλειό τής τέχνης μου σου έφαινω μια ιστορία, να σ' τη φορέσωλεχταρω, θά σ' τ' ζεσάτην μια φωτιά τα νιάτα σου τα κρύα. Τής λίμνης αγαπητικέ, σ' άγάπησα κ' έγω.

8

ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΤΣΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΑΡΙΑ ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τής δοξαριάς τεχνίτη κ' άφέντη τοῦ βιολιού ! Μ' έσένα Ρούμλική πλατεά το στριωμένο σπύτι και έξάγνατο άπό ψήλωμα τοῦ δλόδροσον Ζυγοῦ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ.— Πλέσσας. ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ.— Βαρνάβης. ΓΙΑΝΝΗΣ, υπηρέτης - νοσοκόμος.— (Παραλείφθηκε στην παράσταση).

Ένα σαλόνι ήποδοχής ήτον περιμένον οί ήρωσσοι τοῦ γιατροῦ. Δεξιά πόρτα που όδηγεί στην κλιτική—γραφείο τοῦ γιατροῦ. Στο βάθος επίσης πόρτα.

ΣΚΗΝΗ I.

ΓΙΑΤΡΟΣ (μόνος, περπατά άνηπόμονος μέσα στο δωματίο). — Οὐφ ! (Περπατά, ύστερα από λίγο πλησιάζει το παράθυρο, το άνοίγει και κ' ιτάζει έξω). — Να πάρ' ή δικηολός. (Στέκεται στο παράθυρο και άνηπομονώντας παίζει με τα δάχτυλά του στο τζάμι. "Υστερ' από λίγο χτυπά το κουδούνι τής έξώπορτας. "Ο Γιατρός ξεπεινέται...). — Ά ! (τρέχει ν' άνοίξη την πόρτα. Άκούεται από μέσα ή παρακάτω διάλογος).

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τρανός είν' ή καημός μου και πύς τρανός εσύ. με το βιολί σου ξύπνησες τή λεβεντιά τοῦ κόσμου κ' ή Ρωμοσούνη, μι ά φωτιά, μεσ' στο βιολί σου ζή. Άπό τούς μούλους τούς ερηχούς ως τα βαθιά κανάλια, γυμνά, άρμυρά νησιά, πουλιά τής λίμνοθάλασσας, βορριάματα, μαίστράλια, τέτοια φωνή δυξάστε την και τέτοια δυξαριά.

Γειά σου, καημένε Μπαταριά Κει σά σβουτής, θάε πάξη μεσ' στα τσεγγελωιά νύχια του το βιολί σου άιτός και θά το πάη γάρζάξη στα Μέτσοβα, στις Διάκοιρες, κ' άκόμα πιο ψηλά.

9

Η ΝΙΟΤΗ ΜΟΥ

Ξέρω δυο λίμνες ξετωιές, δυο λίμνες άδερφάδες, με τοῦ χωριού, με τοῦ νερού, με τοῦ γλωροῦ τα κάλλη, για όνειροπλέχτες έρωτες και για τραγουδιστάδες τή λίμνη τ' Αγγελόκαστρον, τοῦ ήραχωριού τήν άλλη.

Μά ω λίμνοθάλασσα γυμνή και με τα ξερονήσια τάνονθα, τάλατόπηχτα και τα φουκοστρωμένα, με τα νερά σου τ' άβυθα και τ' άρμυρά περισοια, με τα νερά σου, δάμνα σταλασμένα, τή νύστη μου τήν άχαρη τήν ήπνικα σ' έσένα.

10

ΤΟ ΑΙΜΑ

Σπαράζετε, άγριόπασιες και μαύρες φαλαγίδες, σās ξάνοιξε ή κνηγητή και χάρος έχει γίνει, πεθαίνετε, να και οι στεργές τοῦ ήλιού μ' έσās άχτιδες, παίρνει κ' άπό το αίμα σας τής δύσης το ρουμπίνι.

Κ' έσείς, και ποιού κνηγητή σās χτύπησε καρτέρι, πόθοι κ' άγάπες, όνειρα κ' έλπίδες και φροντίδες ; Κόκκινο κ' ήπ' το αίμα σας το πλαγιασμένο άστέρι. Πεθαίνετε, άγριόπασιες και μαύρες φαλαγίδες.

11

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

— Διπλό είναι τ' όνομά σου έσέ, διπλούς γενιές καημούς,

πότε Παγώνα άκοῦς και πότε κραζέσαι Δανάη κ' αυτό κ' εκείνο τ' όνομα στην όμορφιά σου πάει. Σου φέρονω σπάρτα άπ' το βουνό, κ' άπ' τήν Τυράρα εν' άγάλμα, να σ' το χαρίσω πηρα. Χωριαποπούλα, σῶσε μου τόν καλαματιανό τ' άραούδι μου, ποιήτρι, στή λεσβική σου λήρα. — .. Μήτε τραγουδι σου έμιλλε, και μήτε και χορός. "Ο τάφος ή πιερός κλεισθήκε άπάνου σου, ή προθήνη Σκαλίστε το διπλόνομα στην πιάνα τής, διμένα ! Σπάρτα φυτεῖτε άπ' το βουνό στόν τάφο τής, και βάλτε του μια ταχαράια εικόνα ή διπλόνοματ, άγάλμα, λουλούδι, και τα δυο να είναι τοῦ ήπνου σου όνειρα γλυκά, Δανάη, Παγώνα !

12

Η ΜΟΥΣΑ

Μούσα ! το πρώτο σου έρό φίλι στο μέτωπό μου άγγιξε και τήν ήγροια μου για τή χερσώ πιδούλα. Ταῖρι το παραθύρι τής και το παραθύρο μου, χρόνια μας, νιάτα, ένας καημός, μια λάμψη, μια τρεμούλα.

"Ο καρδιοχτύπια, δειλιά, ξεύχια... Μια γιορτή το λιουωτό άπό λουλουδα κ' άπό σκοπούς το σπύτι, Μούσα, κ' άπάνου άπ' δλα ήγνά δυο δώρα σου, δυο άτοι, χαρές μου, έσύ, προφήτη Ούγκώ, κ' έσύ, Βαλαωρήτη !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΙ·ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μετεφέρθησαν εις τήν όδόν Σταδίου 43 έντός τοῦ Χρυσού Οίκου (Maison Dorée) τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιείου τοῦ κ. Α. Η. Εύαγγελου, έναντι Στοάς Άρσακείου.

ΝΙΚΟΣ.—Μά τί τρέχει, άδελφέ ; ΓΙΑΤΡΟΣ.—Κουράστηκα, σου λέω. Είναι τί ττες ή ήποχρέωσεις μου, που πάντα είμαι βουτηγμένος στα χρέη και ουτε μις στιγμής ήτυχι έχω. Πάντα ή σπάθη τοῦ Δημοκλέους κρέμεται άπάνου άπ' το κεφάλι μου. ΝΙΚΟΣ.—Μά τί τρέχει επί τέλους, θά μοῦ πῆς ;

ΓΙΑΤΡΟΣ.—Νά ! τί τρέχει !.. Πρό τεσσάρων μηνών, καθώς ξέρεις, έστειλα τοῦ Άνδρέα στας Βρυξέλλας 1000 φρ. για να πάρη το δίπλωμά του κ' έλθη επί τέλους. Είς; είς; όλοι μας, όταν σπουδάζουμε, κάνουμε τρέλλες, τίς ύποτες και ξεπληρώνουμε όταν τελειώσουμε και πάρουμε το δίπλωμά μας.

ΝΙΚΟΣ.—Αυτό δά, όλος ο κόσμος το ξέρει. ΓΙΑΤΡΟΣ.—Άς είναι. Τοῦ έστειλα τα χρέη ματα, αλλά για να τα στείλω, αναγκάστηκα να δανεισθώ μ' έναν τόκο ύπερόγκο από το καγλόφους. Διότι δυστυχώς είμεις οι γιατροί, ως και όλοι οι άλλοι επιστήμονες και υπάλληλοι δέν μπορούμε να δανεισθούμε χρήματα από τās Τραπεζας, δέν μās δίδουν. Δέν έχουμε, βλέπεις, έμπορική φάρμα. Τέλος, δέν θέλω να επεκταθώ σ' αυτό το ζήτημα. Δανεισθηκα λοιπόν και ύπέγραψα γραμματίον 1250

ΣΚΗΝΗ II.

(άδεια) ΓΙΑΤΡΟΣ.—Καλώς τον ! Επί τέλους ! Κό ντευκ να σκασω, άδελφέ. ΝΙΚΟΣ.—Καλημέρα. Τί να κάμω. Δέν μπορούνα να πετάξω επί τέλους. Μόλις πῆρα το γραμματάκι σου, άμέσως έτρεξα. Τί τρέχει ; (Μπαίνουν στή σκηνή).

ΣΚΗΝΗ III.

ΓΙΑΤΡΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Κάθησε, θά σου πω. ("Ο Νίκος βγάζει το καπέλλο του και κάθεται). ΝΙΚΟΣ.—Για λέγε, γιατί μ' άνησύχης φοβηρά. Το γράμμα σου φαίνεται γράμμα ανθρωπου άπελπισμένου. Τί θά πῆ αυτό : « Έλα, Νίκο μου, και θά με σώσης » ;... ΓΙΑΤΡΟΣ.—Άχ ! καθίλε Νίκο, κουράστηκα πια, δέν βαστώ, δέν άντέχω. Είναι φοβερό. "Όταν σκέπτομαι ότι εργάζομαι σαν το σκυλι και δέν μπορώ να τα βγάλω πέρα ! Εργάζομαι, εργάζομαι και πάλι βρισκομαι μέσα στο χάος και φοβόμαι. Κουράστηκα, Νίκο, κουράστηκα.

